

майките, покорно привели глави, ръфаха сочната трева и спокойно понисаха дръгненията на своите ненаситни палавници. Отвреме навреме нѣкоя овца, подмамена отъ по-буйна китка трева, се премѣсти непредпазливо и малкото, изпуснало млѣчното виме, се преобърне на грѣбъ, скочи и пакъ заприпка по загубеното благо.

Другарѣтъ ми гледа съ опиянено око прелеститѣ на деня и се възхищава.

— Знаешъ ли що? — продума най-сетне той. Селото е близко — да отидемъ въ него . . . Стига сме се душили въ София.

Азъ скланямъ мълчаливо.

— Нали въ село природата е по-близка съ човѣка? — запитва той, когато пристигаме въ Слатина. — Колко близко сме до такова мило общение и колко малко го познаваме!

*

Обходили надлъжъ и наширъ всички улици, по които личаха още множество улеи, отпечатани отъ селскитѣ коли, ние се отбихме въ една отъ кръчмитѣ.

Вжтре множество селяни, прибрани отъ слънчевия залѣзъ. Отъ всѣка маса се носѣха живи и грѣмки разговори, които прекъснаха за мигъ следъ нашето влизане. Десетина погледа се впериха въ насъ, изгледаха ни отъ пети до глава и пакъ се приве-доха надъ маситѣ.

Разговоритѣ подхванаха отново. Думитѣ се заплитаха една въ друга и като забъркани кълбета се търкаляха току до насъ. Невъзможно бѣ да се схване нѣщо. И азъ, наведенъ, напрѣгахъ слухъ да доловя нѣщо отъ тия непринудени беседи.

По едно време другарѣтъ ми ме побутна и прошепна: слушай!

Азъ обърнахъ ухо къмъ съседната маса. Тамъ старецъ единъ разправяше нѣщо изъ миналото, прекъсванъ и запитванъ навремени отъ своитѣ слушатели.

— Та той, ха?

— Бога ми, — той! Ние знаехме, че дохожда въ село, дочувахме за такова нѣ, дека го казваха . . .

— „Кумитетъ“, де, — допълни единъ отъ младитѣ слушатели.

— Така, — кумитетъ . . . Ама не знаехме, кои сж въ него. Па и кого ще запиташъ . . . А и запиталъ си — кой ли ще ти обади . . . Само забелязвахме, че понѣкога изъ селото наставаше малко по-другъ редъ, а нощемъ по-много лаеха селскитѣ псета . . . Дошълъ е, — каже баща ми. Майка ми смутолеви нѣщо около огнището и захвърли чергата надъ главитѣ ни — да не чуемъ, що ще каже тато. Следъ година-две азъ вече знаехъ самъ нѣщо. Но нито на тато говорѣхъ, нито той на мене. Бѣше ли самъ въ